

## “Abans anar a córrer era una cosa estranya”

Molt abans que comencés la moda del 'running', va iniciar-se en l'atletisme als anys setanta, i n'és entrenador

És el gironí que més maratons ha corregut, i és president del CA Lloret la Selva



Manel Fernández. Foto: QUIM PUIG.

Té un llarg currículum vinculat a l'esport, sobretot a l'atletisme, que a casa seva es reflecteix en els nombrosos trofeus i medalles que té. Ha corregut la seva maratón número 70 fa poc, i viu l'esport en la seva vessant directiva també; entrenador estatal d'atletisme i impulsor del Circuit Gironí de Cros, que aviat farà 42 anys, Manel Fernández recorda en aquesta entrevista els seus inicis des que va arribar amb els seus pares de Pozo Alcón, a Andalusia, per instal·lar-se primer a Palafrugell. Es manifesta obertament independentista i defensa l'esport no només pels beneficis per a la salut sinó pel seu paper integrador.

Com recorda la seva arribada a Palafrugell? Vam arribar el 1968, com moltes altres famílies. Som cinc germans. Jo tenia 12 anys, i al cap de poc ja vaig començar a treballar d'ajudant de cuina a l'hostal Playa de Palafrugell. Després, quan vaig començar a l'escola, vaig fer també de flequer, compaginant els estudis amb la feina, igual que en Juli, el meu germà, que feia de cambrer a l'hotel Llevant. Tothom que va marxar d'Andalusia és perquè va voler; el meu pare aquí tenia feina i allà no, tot i que potser també ens n'hauríem sortit. Però aquí no vam tenir mai cap problema per

integrar-nos. Molta gent potser no ho sap, però el seu germà és el primer secretari del PSC a les comarques gironines, i vostè... Jo sóc catalanista i independentista. I als àpats familiars hi ha patacades, com va insinuar una vegada el ministre de l'Interior? De cap manera! Diumenge vam dinar junts, i tinc un cunyat que és sergent de la policia i no hi ha cap mena de problema. Si no hi ha tanta relació com abans és per la feina que té en Juli... A més, fa molts anys sempre ens trobem el darrer diumenge d'agost per córrer la cursa de Calella de Palafrugell. Entenc que és un tema que s'aprofita per intentar crear més polèmica, però cadascú té llibertat per pensar el que vulgui. Passem a la seva vida com a atleta i activista de l'esport. Què el va portar a fer atletisme? Vaig començar a fer atletisme l'1 de maig del 1972. Tenia 15 anys, i es feia una cursa popular organitzada pels antics sindicats. Eren cinc voltes al Camp d'en Prats; vam córrer una vintena de persones i vaig quedar segon. Va coincidir que en aquella època es van inaugurar les pistes d'atletisme de Palafrugell, s'hi va fundar el club atlètic i em van dir si hi volia anar a córrer. I fins ara... Ara està molt de moda, però va ser un 'runner' pioner... Has de comptar que tot era molt diferent d'ara, i la gent també ho veia estrany; jo corria amb texans, a vegades. Se'l miraven malament? Això m'havia passat més quan anava de vacances al poble, a Andalusia, d'anar corrent per la serralada i que m'aturés algú i em digués 'A dónde vas, muchacho, has perdido algo?' Allà, sobretot, ningú encara en tenia coneixença, del que era. Treballava, estudiava i s'entrenava; era de bon combinar? Vaig estar dos anys a la fleca i després vaig haver de plegar, perquè em tocava treballar de 8 del vespre a les 9 del matí, i després hi havia la cursa de cros i anava a córrer després de treballar... Vaig haver d'anar canviant de feina, per

poder fer atletisme, perquè estudiava. Vaig posar-me a estudiar tècniques mercantils i cursos de monitor nacional esportiu, i més endavant el curs d'entrenador esportiu. Vaig tenir també la meua època de peó de la construcció. Treballava a l'Estartit, i quan acabava la feina, quan tenia 16 o 17 anys, marxava de l'Estartit a Palafrugell corrent per entrenar-me. Quina era la seva inspiració? En aquella època hi havia Mariano Haro, que va ser quart en els Jocs de Munic, i Lasse Virén, que va guanyar els 5.000 m. L'atletisme era un esport minoritari, i mira on s'ha arribat! El 1978 es va fer la primera marató a Catalunya, i va ser a Palafrugell. Només hi havia pistes al GEIEG i a Palafrugell, i de cendra. El 1980 ja es va fer la primera marató a Barcelona i hi vaig competir; aquí havia corregut bé, quedava dels deu primers, però a Barcelona vaig quedar cinquè, i els tres primers eren estrangers... Ara també dominen, però vénen d'Àfrica; per què? Per la manera com viuen... L'esport de resistència està renyit amb la comoditat, i la societat occidental és còmoda. Va formar part de la primera selecció catalana que va córrer en una marató a l'estranger... A Catalunya hi havia la comissió de marató, i feien una selecció dels millors, i a mi em va tocar anar a Estocolm amb la samarreta catalana, i a Nova York... Després va anar a viure a Santa Coloma... Hi ha dues etapes en la meua vida: la de Palafrugell, del 68 al 78, quan començo, i la de realització en tots els aspectes, a Santa Coloma. Vaig acabar la mili el 78 i vaig començar a entrenar Joan Cullell, que va guanyar la Jean Bouin... i sobretot Pere Arco, que el vaig entrenar deu anys; la Cristina Agustí, i la Joaquina Casas. Ho compaginava amb els meus entrenaments i era quan feia les meves millors marques. També treballava com a coordinador d'Esports de l'Ajuntament de Santa Coloma i feia classes a La Salle. També va ser preparador físic del Palamós quan va estar a 2a A. Com va ser? Vaig estar-hi sis temporades com a preparador físic. I és curiós perquè no és l'esport que més m'agrada, però va ser una etapa molt maca. En tinc bon record. Com va néixer el Club Lloret la Selva? Vam fundar primer l'Associació Atlètica la Selva. Hi havia el president del Club Olímpic Farners, Jordi Muntaner, i vam fer una fusió d'entitats de la comarca de la Selva. Després es va fundar el CA Lloret la Selva, que surt com a fusió d'altres entitats més petites, i l'associació atlètica la Selva es va dissoldre. El CA Lloret la Selva es va crear quan es van fer les pistes d'atletisme, el 1986. Si volies entrenar bé anaves a Lloret; al GEIEG les pistes es van fer més tard. I en van sortir bons atletes... Sí, mots. En Josep Lluís Blanco, Àngel Mullera, Cristina Agustí, Bàrbara Ramon, Gemma Masnou... El club de Lloret es diu la Selva perquè dins la política del Consell Comarcal el que es vol és promocionar l'esport als pobles i un lloc on després tinguin continuïtat. Cada poble no pot tenir pistes com les que hi ha a Lloret. És el que passa amb les piscines, que cada poble vol tenir la seva... Una instal·lació atlètica val molts diners, i no es pot tenir en cada poble, i menys en pobles de 4.000 o 5.000 habitants. Sí que aquests pobles poden tenir esportistes, que un cop estan iniciats passen a ser de l'entitat que té la instal·lació. I a Lloret es rendibilitzen amb el turisme esportiu, perquè vénen clubs de fora a fer-hi estades. Fa molts anys que organitza el Gran Premi de Cros de la Selva, que és un referent català... Fa 42 que s'organitza, quan vaig arribar a Santa Coloma era el tercer any que es feia. El va començar Javier Álvarez, vaig agafar relleu i des de llavors l'he organitzat. Tenim molta gent que no és personal del consell, cada cap de setmana vuit o quinze persones coordinades per nosaltres, voluntaris d'altres entitats. Provoquem l'activitat i la dirigim, però molta altra gent hi intervé. I és cert que ens posen com a exemple a la federació catalana perquè s'organitza bé i perquè consensuem el calendari amb totes les entitats, no hi ha mai dues competicions de cros el mateix cap de setmana. Sembla que Hisenda ara vol anar darrere els clubs petits. Aquí hi ha molt de voluntarisme, més a Catalunya que a la resta de l'Estat. En els clubs d'atletisme, de futbol, de bàsquet... hi ha molta gent voluntària, que actualment reben una gratificació per portar un equip, per acompanyar-lo... Si mires tot el volum d'entitats de Catalunya, que és el que mira Hisenda, és un volum molt gran. Però és que aquests clubs poden subsistir de la manera que estan muntats; en el moment que vulguis que estiguin donats d'alta a la Seguretat Social ja és impossible, perquè serà l'usuari el que haurà de pagar més, i acabes desincentivant la pràctica de l'esport. Tots els pobles tenen clubs amb equips de categories des de prebenjamí fins a veterans... i no són com el Barça... són entitats del poble que prou feina tenen a pagar la llicència. Es gratifica el voluntari amb la quota que cobren; amb una càrrega més seria inviable. Aniria en detriment de l'esport. Creu que és un tema polític o econòmic? És econòmic, veuen una borsa de diners que no cotitza, i on hi ha més entitats d'aquestes és a Catalunya, però també pot ser que hi entri el tema polític. El mateix passa amb el tema que volen instaurar la llicència única. Ara hi ha les llicències estatals per a esportistes d'elit, i la llicència catalana. La llicència estatal costa 130 euros i la catalana, 80. Volen que desaparegui la

llicència autonòmica, i això ho torna a encarir tot. I a més, torna a anar centralitzant i traient poder a les comunitats. Per participar al nostre circuit de cros has d'estar federat; si ens obliguen que un atleta hagi de tenir llicència espanyola en comptes de la catalana, o bé deixarem de fer l'activitat o bé farem una llicència pròpia. Defensa el bé social de l'esport...L'esport no només s'ha de fer per destacar sinó com un complement de la teva vida i per salut, perquè com més gent practiqui esport, menys n'hi haurà als hospitals. I també ha contribuït a la integració de molta gent que ha vingut de fora, com ara Adel Mechaal... És una manera que té la gent que ve de fora per adaptar-se, també.Els atletes africans dominen la majoria de les curses...Són bons... En aquests esports individuals i de resistència ells estan més treballats que nosaltres, perquè aquí busquem la comoditat, i com que ells es mouen més i tenen més dificultats, són més forts...Com a pare va tenir clar que els seus fills havien de fer esport?Sí, però que triïn ells, un dels errors que es cometen és que molts nois i noies fan l'esport que volen els pares. De petit s'hauria de fer activitat poliesportiva, una rotació d'esports, perquè puc ser un bon futbolista però el meu nano no ho ha de ser forçosament... Han de provar diferents disciplines, i millor que es facin al poble on viuen, perquè pugui tenir continuïtat.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 27-09-2015 Pàgina 12

Font del document:

[http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/898530-labans-anar-a-correr-era-una-cosa-estranyar.html?piwik\\_campaign=rss&piwik\\_kwd=nacional&utm\\_source=rss&utm\\_medium=nacional&utm\\_campaign=rss&f=El+Punt+Avui](http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/898530-labans-anar-a-correr-era-una-cosa-estranyar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui)